

Весна 1814 року лише починалася. Сонячні промінці несміливо тягнулися до землі, а села потроху вибиралися з-під снігу. Одного з тих перших весняних днів, дев'ятого березня, у маленькій хаті в селі Моринці, що на Черкащині, з'явився на світ хлопчик Тарас. Походив він зі славетного роду: Тарасів прадід козакував на самій Запорізькій Січі, а дід брав участь у визвольному повстанні під назвою Коліївщина. Відтак ріс хлопчик на переказах про волю й хоробрість. А ще змалечку чув мудрі думи кобзарів — мандрівних співців, що часто зупинялися в дідовій хаті.

Родина Шевченків виховувала аж шестеро дітей: трьох хлопчиків і трьох дівчаток. І поки батьки цілісінькими днями тяжко працювали на свого пана, адже були кріпаками, їхня найстарша донька, Катерина, пильнувала малого Тарасика. Це було не легкою справою: хлопчик вродився страшенно непосидючим!

У рідному селі ніхто не сприймав Тараса серйозно. Однак його татко, Григорій, вчасно зрозумів, що хлопчик розумний та кмітливий, і стверджував, що той «не буде абияким чоловіком». Григорій вирішив віддати сина до церковно-приходської школи, у науку до дяка Павла Рубана. Тоді малий Тарасик побачив інше життя, у якому є не лише тяжка фізична праця.

